

"Nebiyi-i Zîşânın (a.s.m.) makam-ı mahmûdu İlâhî bir mâide ve Rabbânî bir sofrâ hükmündedir. Evet, tevzi edilen lütuflar, feyizler, nimetler o sofradan akıyor..." Devamıyla izah eder misiniz?

"İ'lem eyyühe'l-aziz! Nebiyi-i Zîşânın (a.s.m.) makam-ı mahmûdu İlâhî bir mâide ve Rabbânî bir sofrâ hükmündedir. Evet, tevzi edilen lütuflar, feyizler, nimetler o sofradan akıyor. Resul-i Zîşâna (a.s.m.) okunan salâvat-ı şerife, o sofraya edilen dâvete icâbettir."(1)

Makam-ı Mahmud için şefaât-i kübra makamı deniliyor. Peygamber Efendimiz (asm.), mahşer meydanında Cenâb-ı Hakk'a o güne kadar kimsenin yapamadığı en mükemmel bir şekilde hamd ve senada bulunacak daha sonra kendisine şefaât-i kübra selahiyeti verilecektir.

Bu şefaât selahiyeti derecelerine göre diğer peygamberlere, sahabelere, şehidlere, âlimlere de verilecektir.

"Ve keza, salâvat-ı şerîfeyi getiren adam, zât-ı Peygamberîyi (a.s.m.) bir sıfatla tavsif ettiği zaman, o sıfatın nereye taallûk ettiğini düşünsün ki, tekrar be tekrar salâvat getirmeye müşevviki olsun."(2)

Salavat getirirken Peygamber Efendimizi (asm.) bir sıfatla yâd ediyoruz. Meselâ, bunlardan birisi Nebiyi-i Zîşân, bir diğeri Resul-i Ekrem...

"Nebiyi-i Zîşân" dediğimizde O'nun (asm.) bütün peygamberlerden daha üstün olduğunu, bütün âlemlerin O'nun hürmetine yaratıldığını düşündüğümüzde salavat getirmeye şevkimiz artar.

Keza, "Resul-ü Ekrem" dediğimizde O'nun en mükerrem, ilâhî ikramlara en ileri manada mazhar olan peygamber olduğunu ve o Zâtın bizim için de en büyük bir ikram, bir ihsan olduğunu hatırlarız. İmanımızdan, iffetimizden, ahlâkımızdan tut, tâ hangi işlerin helâl, hangilerinin haram olduğuna kadar her şeyi O'ndan (asm.) öğrenmiş bulunuyoruz. Bunu hatırlamak da kalbimizde O'na salavât getirme hususunda bir iştîyak doğurur.

Dipnotlar:

(1) bk. [Mesnevî-i Nuriye, Hubâb.](#)

(2) bk. [age.](#)